

Uittreksel uit de minuten berustende ter griffie van het Hof van beroep te Gent.
Het Hof van beroep te Gent, 10e kamer, rechtdoende in correctionele zaken heeft het volgend arrest geveld :

Nr. 789/02
VAN HET PARKET
Nr. 93362
VAN HET ARREST

Tegen dit arrest is er wat betreft geen beroep
in cassatie aangetekend en wat betreft
is er tot op heden noch verzet noch beroep in cassatie aangetekend,
Gent, 27 JAN. 2004
De Griffier-koofd van dienst,

not. 66.15.178/96/3 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. , vloerlegger, geboren te
op , wonende te

2.Nr. kassierster, geboren te
op wonende te

Beklaagd van: te van 26.1.1996 tot op datum bevel tot
dagvaarding:

Als daders om het misdrijf uitgevoerd of aan de uitvoering ervan
rechtstreeks medegewerkt te hebben:

Bij inbreuk op art. 44 § 1-1°, 64 en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende
organisatie van de ruimtelijke ordeningen van de stedenbouw en vanaf
25.3.1997 geformuleerd in de artikelen 42 §1, 66 en 68 van het decreet
betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het
uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van
grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de
voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de
titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van
titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en
voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en
uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen :

- gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van
een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een
bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of
onderhoudswerken uitgezonderd) in casu :
- een vijver (35m x 25m)
- een houten chalet (14,15m x 9,1 Om)
- een werkhuis (20m x 6m)
- een bergplaats (7m x 6m) in stand gehouden te hebben

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde : (ligging-gemeente, straat, nummer of plaatselijke benaming) aard en oppervlakte : respectievelijk vijver 7a IOca - vakan/verb 27a 87ca wijk en nummer van het kadaster: respectievelijk

en

en de eidenaar-(s) - eidenares ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te op vloerlegger, en
geboren te op kassierster

wonende te

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 18 juni 2002, 16^e kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Stelt vast dat de rechtbank de dagvaarding aanvult:" de feiten thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 146 -1° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening"

Spreekt de beklaagden VRIJ van de tenlastelegging wat de vijver betreft.

Veroordeelt de beklaagden wegens de overige tenlasteleggingen, zoals aangevuld, ELK tot een geldboete van HONDERD FRANK, gedeeld door 40,3399,met 1990 decimes verhoogd, € 495,79 bedragende.

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de gerechtskosten, deze in hun geheel begroot op de som van € 68,71.

Legt de beklaagden elk tevens een vergoeding op van € 25 als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken.

Verplicht de beklaagden elk bovendien om een bedrag van € 10, met veertig decimes verhoogd, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboeten zullen kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van telkens één maand.

Beveelt aan beklaagden over te gaan tot HERSTEL van de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen conform de vordering van de Gemachtigde Ambtenaar dd. 5.6.2001 en dit binnen een termijn van TWAALF MAANDEN vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Beveelt tevens dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn dat de gemachtigde ambtenaar - of de stedenbouwkundige inspecteur die deze herstel vordering verder zet - van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig artikel 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de gemachtigde ambtenaar door beklaagden solidair een dwangsom zal worden verbeurd van € 123,95 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 25 juni 2002 door beide beklaagden tegen alle schikkingen;
- 25 juni 2002 door het OM tegen beide beklaagden;

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de eerste beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door mr. advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van Advocaat-generaal,

de tweede beklaagde, alhoewel regelmatig gedagvaard, is voor het Hof niet verschenen, noch iemand voor haar.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De kwalificatie van het te last gelegde feit dient als volgt te worden verbeterd:

“Om het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd, of om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek,

te van 26 januari 1996 tot 21 augustus 1998,

bij inbreuk op art.44 § 1.1° en 2°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1° en 2°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen,

1. te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake,

het instandhouden van een zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning gebouwde:

- houten woning (14,15 m op 9,10 m),
- werkhuis (20 m op 6 m),
- bergplaats (7 m op 6 m),

2. het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, ter zake,

het instandhouden van een zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning aangelegde vijver."

Van deze verbetering werd aan de eerste beklagde kennis gegeven.

De aldus verbeterde telastlegging heeft, wat haar beide onderdelen betreft, betrekking op hetzelfde feit als datgene dat aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag ligt.

3. Zoals aan de eerste beklagde werd gesignaleerd maken de te last gelegde feiten thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1° en 4°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1°, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002) en 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), hierna genoemd DORO.

Het nieuwe artikel 146, 3° lid van het DORO voert een strafuitsluitingsgrond in voor het misdrijf van instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Ingevolge art.2 lid 2 Sw. wordt een nieuwe wet die een strafuitsluitingsgrond invoert met terugwerkende kracht toegepast, voorzover deze wet niet het onbetwistbaar oogmerk heeft die strafuitsluitingsgrond niet te zien toepassen op de onder de oude wet gepleegde misdrijven. Dit oogmerk blijkt ter zake noch uit de tekst van de wet, noch uit het stelsel van de wet. Uit de parlementaire besprekingen en het tot stand gebrachte handhavingsbeleid volgt integendeel dat het inzicht van de decreetgever omtrent de strafwaardigheid van het feit is gewijzigd.

Dit impliceert dat de strafsancie voor het te last gelegde instandhouden niet geldt voorzover de in de telastlegging genoemde handelingen en werken niet gelegen

zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

4. Onderdeel 2 van de telastlegging is niet bewezen. Het blijkt dat op de plaats waar de door de beklaagden in stand gehouden vijver werd aangelegd voordien wellicht een of meer oude rootputten gelegen waren die het perceel een "moerassig" karakter hadden gegeven. Het is niet bewezen dat de uitgravingen voor het aanleggen van de vijver van die aard waren dat sprake was van een aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem. De beklaagden dienen voor dit onderdeel van de telastlegging te worden vrijgesproken en de vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand met betrekking tot de vijver is niet gegrond.

5. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is onderdeel 1 van de telastlegging, zoals hiervoor onder 2 verbeterd, lastens de beide beklaagden bewezen.

De betrokken constructies, gelegen in agrarisch gebied, werden wel degelijk zonder de vereiste vergunning gebouwd; de toelating die de burgemeester destijds heeft verleend voor de oprichting van een "afbreekbaar zomerhuisje met een totale oppervlakte van 60 m²" is geen bouwvergunning, thans stedenbouwkundige vergunning genaamd, in de zin van voormelde wet c.q. decreet. De tot stand gebrachte woning beantwoordt overigens niet aan wat de burgemeester "vergunde". Uit de foto's blijkt dat het hoofdgebouw niet echt een chalet is in de zin van Zwitsers houten huis, kleine villa in Zwitserse stijl of nog alpenhut, laat staan een "zomerhuisje", maar een in hout opgetrokken volwaardige woning.

De in stand gehouden wederrechtelijk opgetrokken constructies staan los van en zijn ongeschikt voor elke agrarische of para-agrarische activiteit; zij vormen een ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het gewestplan. De strafsanctie voor het instandhouden geldt derhalve wel degelijk.

6.1. De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

6.2. De beide beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijk tot stand gebrachte toestand lange tijd, meer bepaald in de periode vermeld in de telastlegging, in stand gehouden.

Bij het instandhouden van de constructies vermeld in onderdeel 1 van de telastlegging hebben zij het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen al die tijd, in agrarisch gebied, totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang.

Slechts een omvangrijker geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom voor ieder van hen een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dienen te houden.

6.3. Het Hof houdt bij de bestraffing rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 februari 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10. te vermeerderen met 40 opdecimes tot € 50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

6.4. Nu de straf op te leggen aan de eerste beklaagde de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, hij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het Hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, deze beklaagde zich in de toekomst niet meer aan een dergelijk misdrijf zal schuldig maken, wordt uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

7. De toenmalige gemachtigde ambtenaar vordert in zijn brief van 21 november 1997 met bijlage (stukken 15 en 16) het herstel van de plaats in de vorige toestand, vordering krachtens art.198 DORO voortgezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur.

Voor zover het herstel betrekking heeft op de constructies vermeld in het bewezen

verklaard onderdeel 1 van de telastlegging, is het nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen; slechts een deel van de werkplaats is inmiddels afgebroken.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het herstel legt aan de beklagden geen onredelijke lasten op.

Het misdrijf vormt een zwaarwichtige en – zonder het herstel van de plaats in de vorige toestand – onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de planologische bestemming, zodat er geen reden is om alsnog aan de gewestelijke inspecteur te vragen of hij in gevolge de gewijzigde regelgeving van art.149 § 1 DORO zijn vordering al dan niet wijzigt in een vordering tot betaling van een meerwaardesom.

8. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn brief van 21 november 1997 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Uit de bewoordingen van het artikel blijkt niet dat de decreetgever met het vermelde in art.149 § 1 in fine DORO meer heeft willen doen dan de rechtspraak bekrachtigen die aanvaardde dat de gemachtigde ambtenaar als partij in de zin van de Benelux-overeenkomst houdende eenvormige wet betreffende de dwangsom de verbeurte van een dwangsom kon vragen voor het geval aan de hoofdveroordeling, het herstel van de plaats in de vorige staat, het uitvoeren van aanpassingswerken of het staken van het strijdig gebruik, niet zou worden voldaan. Uit art. 149 § 1 in fine DORO blijkt niet dat hij afbreuk zou hebben willen doen aan het facultatief karakter van de dwangsom of nog aan de bevoegdheid van de rechter de modaliteiten ervan te bepalen. Het Hof gaat er van uit dat voormelde bepaling geen beperking inhoudt ten aanzien van de dwangsomregeling uit de art.1385 bis tot 1385 nonies van het Gerechtelijk Wetboek. Zelfs als zou deze bepaling van het decreet moeten worden uitgelegd als een verplichting voor de rechter een dwangsom op te leggen die strijdig zou zijn met de Benelux-overeenkomst, dan is het aangewezen op de vraag tot verbeurte van een dwangsom in te gaan met toepassing van voormelde bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, gelet op het lange talmen van de veroordeelden in de periode vermeld in het bewezen verklaard onderdeel van de telastlegging om tot herstel over te gaan. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste aansporing van de beklagden om hiertoe zelf over te gaan.

Eveneens gelet op de ruime gelegenheid die de beklagden reeds hebben gehad om tot het herstel over te gaan en de termijn gegeven om de uitgesproken hoofdveroordeling na te leven is het Hof van oordeel dat er geen aanleiding is om met toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek een termijn te bepalen na verloop waarvan pas de dwangsom zal worden verbeurd.

OP DEZE GRONDEN,

**Het Hof, rechtsprekend bij verstek ten aanzien van de tweede
beklaagde en op tegenspraak ten aanzien de eerste beklagde,**

gelet op de niet-strijdige wetsbepalingen aangehaald door de eerste rechter, de artikelen aangehaald in de verbeterde telastlegging en de overige hierboven aangehaald en de artikelen:

2, 44, Strafwetboek,

190, 210, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,

1,8 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende het uitstel,

24 van de wet van 15 juni 1935,

23 van het KB van 19 december 2003

beslissend met eenparige stemmen:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor onder 2 vermeld,

spreekt de beklagden vrij voor onderdeel 2 van de verbeterde telastlegging,

veroordeelt de beklagden ieder voor het misdrijf omschreven in onderdeel 1 van de verbeterde telastlegging tot een geldboete van (600, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) € 2 974,72 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklagden elk de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 40 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar evenwel uitsluitend voor de helft van de geldboete van € 2 974,72 en van de vervangende gevangenisstraf waartoe de eerste beklagde wordt veroordeeld,

wijst de vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand voor zover deze betrekking heeft op de vijver af als niet gegrond,

beveelt aan elke beklagde over te gaan tot het herstel van de plaats te
voorheen thans ten kadaster gekend
in de oorspronkelijke toestand binnen

een termijn van 9 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden door afbraak van de woning, het werkhuis en de bergplaats vermeld in onderdeel 1 van de verbeterde telastlegging,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en /of het college van burgemeester en schepenen van

van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 9 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, in de nakoming van dit bevel,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het Openbaar Ministerie begroot op € 68,71 in eerste aanleg en op € 88,36 in beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 9 januari 2004.

Aanwezig : raadsheer, wn. kamervoorzitter;

raadsheer;
raadsheer,

Advocaat-generaal,

griffier,

Goedgekeurd doorhaling van c nietige lijn(en) en o nietige woord(en).